

SZENTSÉGIMÁDÁS A BÉKÉÉRT...

Elakad a szó... csak a lélek és a könnyek beszélnek...

Két gyönyörű segítség, mely a menedéket kereső lelket Jézus elé viszi...

Ő menti gyermekeit, s mi mentjük Őt...

Volt már ilyen, amikor Jézus Szent Testét kellett martalócok kezéből kimenteni... Most még többnyire a testünkbe-lelkünkbe fogadhatjuk, hogy sejtől sejtig átjárjon Szent Teste és Vére, és átítassa gondolatainkat, segítse helyes szándékunkat, erősítse lelkünk szeretetét az emberi golgotajárásban és védelmezzen, ha kell... De volt már ilyen a történelmünkben többször is, amikor lelkünkbe kellett menteni Őt...

Kevesen ismerik a magyar stigmatizáltat, Galgóczy Erzsébetet, (1905–1962) aki 1919-ben Szolnokon élt édesanyjával és testvéreivel, amikor a román csapatok már a Tisza vonaláig feljöttek. A félárva, beteges kislány szívében – már gyermekként is fájdalmas élete ellenére – hatalmas Istenszerelem élt. A Zagyva folyó túloldalán álló templomból a román katonák durva tréfáitól zaklatva mentette ki a tabernákulumba zárt Szentostyákat. Ezernyi veszélyt leküzdve, a hideg, megáradt Zagyvát átúszva, felnőtteket megszégyenítő bátorsággal 13 évesen, akár a vértanúságot is tudatosan vállalva mentette meg az értékes Kincset a romossá lőtt templomból... Súlyos, nehéz élete volt, sokat szenvedett, de lelke szárnyalt, szíve Istenben élt...

Ezt a mély istenszerelmet tárja elénk egyik csodálatos verse, amely most nekünk is „menedéket”, lelki békét, megnyugvást kínál... Sajnos van miért... *„Az Oltár Foglya”* című szeretet-vallomását értékes vigaszként kapjuk tőle, az Égi Világba költözöttől, és a csodálatos videót készítő érzékeny lelkű fiataloktól...

<https://www.youtube.com/watch?v=NLwVzTmSuu0>

És egy másik 15 perc az Úr előtt.

Mivel Istennél nincsenek véletlenek, így „15 perc Szentségimádás a békéért” – ezzel a címmel kaptam február 24-én az alábbi felvételt. Pontosan 24-én, amikor az aznapi Evangélium a következő volt:

„Amint engem szeret az Atya, úgy szeretlek én is titeket. Maradjatok meg szeretetemben. Ha teljesítitek parancsaimat, megmaradtok szeretetemben, amint én is megtartottam Atyám parancsait, és megmaradok szeretetében. Ezeket azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek is, és teljes legyen az örömötök. Az az én parancsom, hogy szeressétek egymást, amint én szerettelek benneteket. Senki sem szeret jobban, mint az, aki életét adja barátaiért. Ha megteszitek, amit parancsolok nektek, a barátaim vagytok. Nem nevezlek többé szolgának benneteket, mert a szolga nem tudja, mit tesz ura. Barátaimnak mondalak benneteket, mert amit hallottam Atyámtól, azt mind tudtul adtam nektek. Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak benneteket, s arra rendelvelek, hogy menjetek, teremjete gyümölcsöt, maradandó gyümölcsöt. Akkor mindent megad nektek az Atya, amit a nevemben kértek tőle. Ezt a parancsot adom nektek: szeressétek egymást!”

(Jn.15,9-17.)

<https://www.youtube.com/watch?v=clm8Vvslgh8>

Most csak egy kérdés van még: Jézus védelmező, óvó, féltő baráti meghívására, de ugyanakkor emberi szabadságunkat meghagyó kérdésére mi lesz szívünk őszinte válasza?...

Isten óvjon mindannyiunkat, a jövő nemzedékét és édes Hazánkat!

